

falde Samfundet til Byrde, idet de maa anbringes i Arbejds-, Sindssyge- eller Straffeanstalter eller paa lignende Maade, og derfor maa den Vej, som fører til Helbredelse, ubetinget være at foretrække.

Den ærede Ordfører har allerede omtalt dette Forslag, og saa vidt jeg forstod ham, stillede han sig velvillig overfor Sagen, hvorfor jeg gerne vil sige ham Tak. Med disse faa Ord skal jeg paa Forslagsstillernes og egne Vegne anbefale Forslaget til det høje Tings og den højtærede Ministers Velvillie.

Halsted: Jeg er i det hele og store enig med den ærede Ordfører i hans Udtalelser. Der er heller ikke synderlig vigtige Divergenspunkter paa dette Budget. Jeg er saaledes fuldkommen enig med ham i hans Udtalelser om, at det ikke gaar an nu, da de store Etablers Lønningsforhold ere ordnede, at komme ind paa en Svikmølle i saa Henseende, og det Anliggende, jeg vil udtale et Par Ord om, hører heller ikke ind under denne Kategori. Det var det, som blev omtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om de 22 Postpakmestere, som paa Grund af Lovens Affattelse ere blevne forurettede ved den sidste Lønningslovs Vedtagelse. Jeg skal dog ikke opholde mig særlig længe ved Spørgsmaalet, det blev tilstrækkelig gennemgaaet af det ærede nysnævnte Medlem. Det bemærkelsesværdige ved Sagen er, at en enkelt af disse Folk, som har været privat ansat og senere har været Landpostbud, kan faa denne Tjenestetid godtgjort, men naar han mellem den Tid og Udnævnelsen til Pakmester har været statsansat, kan han ikke faa den Tid medregnet. Dette er en Abnormitet og ganske urimeligt. Naar jeg ikke tog Særstilling i Udvalget, laa det dels i den Hurtighed, hvormed man ordnede disse Smaasager, og dels og navnlig i Frygten for, at det skulde medføre Konsekvenser. Jeg er senere naaet til den Opfattelse, at der overhovedet ikke kan være Tale om Konsekvenser paa dette Omraade, idet det er en saa ekseptionel Stilling, disse Postpakmestere ere stillede i, og Sagen er afsluttet i 1912. Men skulde der, hvad jeg betvivler, vise sig det samme Forhold i andre Etabler, skulde en lignende Uret være begaaet mod enkelte, vil det være en simpel og naturlig Retfærdighed, at man gaar ind paa at ordne dette, ligesom man gjorde det i sin Tid i Jernbanestaten med de 6 eller 8 Stationsforstandere, som vi havde fremme i 2—3 Aar. Forholdet blev ændret der, og ligesom det blev ændret,

mener jeg, at det, der her er Tale om, bør ændres. Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa, om dette Spørgsmaal kunde blive drøftet endnu en Gang mellem anden og tredje Behandling. Da jeg ikke har taget den samme Stilling her som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gjorde, har jeg ikke Ret til at kræve noget dèr, men jeg mener mig dog forpligtet til at gøre den Henstilling, at dette Spørgsmaal tages op paa ny. Jeg skulde tro, at naar man har rettet Sagen for Jernbanefolkene, gaar det ikke an her ikke ogsaa at gøre det for Postfolkene.

Saa vil jeg benytte Lejligheden, da jeg har Ordet, til med et Par Ord at omtale Forholdet med de københavnske Postbude. Jeg vilde være tilbøjelig til at tro, at det ved Forhandling mellem over- og underordnede vilde være muligt at faa fastslaaet, hvor lang Tjenestetiden i Virkeligheden er. Den Differens, der er mellem de to Opfattelser, kan ligge i mange Ting, og det maa være muligt ved personlig Forhandling at naa til en Definition af, hvad der er Tjenestetid og hvad ikke. Uoverensstemmelsen maa ligge i en forskelligartet Definition. I øvrigt er jeg ganske enig med Flertallets Ordfører og hans Fremstilling af Sagen. Sagen vilde uden Skade sikkert kunne ordnes saaledes, at en af Ombæringerne, den sidste, inddrages eller rykkes lidt længere frem. Det var, tror jeg, det Resultat, Ordføreren kom til efter Forhandlingen i Finansudvalget. Jeg anbefaler varmt, at vi gaa den Vej, thi det maa jeg hævde, at Postbudenes Tjenestetid er overhovedet ikke let at beregne. Naar der er Mellemtimer fra $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ op til 2 Timer, som blive regnede fra deres Arbejdstid, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at selv om denne Mellemtid er 1 Time, vil den ikke være af nogen Værdi for de vedkommende. De kunne ikke en Gang naa til deres Hjem og tilbage igen, og selv om de kunne det, vilde Afstandene her være saa lange, at det vilde slide mere paa deres Kræfter end at blive siddende. Naar alt dette tages i Betragtning, tror jeg, der er Grund til, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at faa en Omordning af Tjenesten og navnlig at inddrage den sidste Ombæring. Jeg anser den for fuldstændig overflødig. Disse mange Ombæringer ske først og fremmest af Hensyn til Forretningslivet og ikke netop af Hensyn til den private Korrespondance. Men Forretningslivet i Almindelighed har sikkert ikke Brug for Ombæringer, der komme efter Kl. 6—7 Aften. Til disse Bemærkninger skal jeg